

TERRÀPIA!!!

Farsa pseudosanitària amb neomalalts
amb un pròleg i XX quadres

Autor: Enric Cervera Ral

Aquesta obra és el resultat de la revisió feta el 2018 de la meva obra

EL REMEI DE LA INFERMERA escrita el 1993

SUMARI

Pròleg	On som?
Quadre I	El SEIR
Quadre II	Boja normalitat!
Quadre III	I jo què sé!
Quadre IV	Els somnis
Quadre V	L'atac de violència
Quadre VI	Consulta psiquiàtrica
Quadre VII	Passat incert
Quadre VIII	Aclariments innecessaris
Quadre IX	La fisiosexeteràpia
Quadre X	Som malalts, què hi farem?
Quadre XI	L'onanisme dependència
Quadre XII	Castrocirurgia
Quadre XIII	Hora de visites
Quadre XIV	Rehabilitats recents
Quadre XV	Els especialistes
Quadre XVI	El Cap en Cap
Quadre XVII	Els Clons
Quadre XVIII	La clau del Clown
Quadre XIX	La clowenda
Quadre XX	L'off en off

Personatges: CONDUCTOR, SANITARI, VISITADOR 1, VISITADOR 2, METGE, UN, ALTRE, INFERMERA, DOCTORA, CIRURGIÀ, CONCA 1, CONCA 2, CLON I, CLON II.

Pròleg

Off: (On som?)

Mentre puja el teló se sent una sirena d'una ambulància que arriba, sentim la frenada, i l'espai buit de l'escena queda il·luminat amb una llum intermitent com si l'ambulància estigués entre caixes. Hi haurà un gran rètol indicatiu i claríssimament llegible pel públic que posarà la següent inscripció: CRIMP —Centre de Rehabilitació d'Inadaptats, Mediocres i Pobrissalla.

CONDUCTOR (*entrant ràpid a escena i quedant-se perplex en veure el públic*): Molt bona nit a tots. (*Pausa mentre es mira el públic. Surt i torna a entrar al cap d'un breu moment.*) Perdonin, però em sembla que, o vostès o jo... algú s'haurà equivocat. (*Al company SANITARI, entre caixes:*) No descarreguis encara... Un moment... (*Al públic:*) És que, veuran, portem gent per recuperar, i la veritat, ni ells ni vostès crec que estan prou preparats per observar-se mútuament...

SANITARI (*entrant amb presses:*) Escolta "tio" què faig amb aquesta gent tan trossejada... dona'm les claus de l'ambulància que aniré traient als psicòtics, que s'estan posant graciosos, i descarregaré els que no estan intubats, i a tota la colla dels principis radicals... Quin personal, mare meva! Tots plegats tenen ben poques possibilitats de recuperació...

CONDUCTOR: No pensaràs passar per aquí al davant amb tota aquesta gent, oi?

SANITARI: I per què no?

CONDUCTOR: No saps el reglament d'aquest Centre?

SANITARI: És clar que sí, perquè m'ho dius?

CONDUCTOR: No recordes que no es poden mostrar en públic els individus que ingressen en aquest Centre?

SANITARI: Sí, ja ho sé això, i què?

CONDUCTOR: Doncs perquè els vols passar per aquí. *(Pel públic.)* És que no veus la gent que hi ha, i com estan obsessivament esperant l'ocasió... potser, per denunciar-nos?

SANITARI *(mirant el públic amb certa displicència)*: Aquests? No et preocupis, no diran res, han vingut aquí a mirar i prou. *(A part al CONDUCTOR:)* T'asseguro que mai no es creuen res de res. Ni el que posen els diaris. Ni el que veuen al cinema, ni a la televisió, res! No es creuen res tio! Són espectadors. Són individus incrèduls per naturalesa.

CONDUCTOR *(amb recel)*: Jo no me'n fiaria tant.

SANITARI: Vinga, dona'm les claus.

CONDUCTOR: Té. Però jo, no en vull saber res, me'n rento les mans! I sobretot no els passis per aquí, d'acord!

El SANITARI surt i el CONDUCTOR s'avança cap al públic.

CONDUCTOR: Mirin... Des de fa una bona temporada jo soc el conductor d'una ambulància del servei que anomenen Bus de l'Esperança. Vaig començar en aquest servei, perquè m'ho van recomanar com a teràpia ocupacional. I m'ha anat força bé, ara ja no em queixo gairebé de res. Abans de rehabilitar-me em trobava fatal, sempre estava contra tot i a tothora. *(Pausa.)* Però no fa gaire que vaig descobrir una cosa rara en aquesta casa. *(Confidencial:)* Jo crec que això no és un hospital normal i corrent... Aquí hi portem a gent que diuen que estan tarats... però no, jo crec que no... no n'estan de tarats... són persones... més aviat... són... ai, no sé com dir-ho... sí, persones normals... força normals... com ho era jo, o potser com soc ara... persones sensibles, que s'exciten segurament perquè els porten aquí... *(Pensant.)* És clar que... quan fa un cert temps que són aquí, molts d'ells ja han canviat... i ja s'han tranquil·litzat... com jo... i com altres... i és clar, aleshores els tornen a casa seva... ens diuen que ja estan, que ja

estem, recuperats... Bé... això... *(Fa mutis mentre continua reflexionant sobre el que ha dit.)*

Seguidament surten conversant de forma pedant dos individus que semblen molt entenimentats i que venen del Centre on acaben d'assistir a una presentació de noves teràpies.

VISITADOR 1: Què vols que et digui! La mena d'espectacle que ens acaben d'oferir m'ha semblat un vodevil de bata blanca, no és més que un popurri, un collage d'imatges, sons i aires hospitalaris! Banal!

VISITADOR 2: Sí, accidentats sense cap interès. Bates blanques, punxades, i talls a dojo. Un muntatge d'accidents i res més que accidents...

VISITADOR 1: Les respiracions asmàtiques, els crits de les parteres i els plors dels nens... gratuïts, totalment gratuïts! Crec que el to de les imatges no hauria de ser angoixant, sinó més aviat divertit i irònic.

VISITADOR 2 *(riu irònicament)*: No et queixis... encara ets viu!

VISITADOR 1: Aquesta història per molt que s'hi escarrassin no és més que un drama no cruent amb excessius bassals de sang per impressionar... res, no m'ha convençut gens ni mica.

VISITADOR 2: No hi sé veure la relació de tot això amb l'eutanàsia.

VISITADOR 1: Per dir-nos que mentre es permeti l'eutanàsia hi ha esperança no cal fer aquest desplegament de mitjans.

VISITADOR 2 *(amb la veu engolada, parodiant a qualsevol setciències)*: Ja se sap, cal exterminar qualsevol persona amb idees contràries al sistema. *(Pujant el to i mofeta:)* Per unes idees amb qualitat!

VISITADOR 1 *(pujant el to i mofeta també)*: Morin les ideologies no exterminadores!

(Ambdós riuen.)

VISITADOR 2: Com a crítics del sistema, hauríem d'anar en compte, no et sembla?

VISITADOR 1 (*divertidament*): Visca el positivisme! Mori la postmodernitat!

VISITADOR 2: Per cert, com es titulava el documental que acabem de veure?

VISITADOR 1 (*treu un fulletó i llegeix*): Sí, escolta... té nassos la cosa... Diu així: "L'eutanàsia de les ideologies per l'anestèsia dels principis". Déu ens agafi confessats!

VISITADOR 2: No et preocupis, nosaltres ja n'estem prou de guarits... Vinga, anem a anestesiarnos amb UNA copa, avui et convido jo!

VISITADOR 1: Sí, marxem abans que no ens enxampin! Ens acabarien sotmeten a les noves teràpies i...

VISITADOR 2: Au! Som-hi! (*Agafa al VISITADOR 1 per l'espatlla i molt engrescats fan mutis.*)

Fosc

Quadre I

Off: (El SEIR.)

Sona una música ambiental del tipus "fil musical" mentre es munta l'escena següent que representarà un espai sanitari polivalent amb llits al fons on jauran els diferents personatges quan no intervinguin a l'escena. Entra un METGE, parlarà amb el públic com si parlés amb la cort de metges residents del servei del que n'és Cap.

METGE: Benvolguts deixebles, ens trobem al SEIR, Essa-E-I-Erra, o sigui al Servei d'Extermini d'Ideologies Residuals, que com ja sabeu pertany al CRIMP, el Centre de Rehabilitació d'Inadaptats Mediocres i Pobrissalla. Aquesta unitat, pretén tractar a la població damnada d'una forma preventiva, profilàctica, i preservativa, de totes les lacres psicovíriques heretades o recidives del passat. Els individus que no aconseguen desprendre's d'aquestes malalties, lamentablement els hem d'aïllar. Així, els nostres serveis, nets de tota contaminació sociopsicològica, garanteixen un futur dirigit cap a l'òptima prosperitat sociomental de la nostra comunitat, i s'adreça cap al neopensament ideològic reconvertit, una situació inimaginable des de qualsevol punt de vista històric, hagut i per haver, tant dins de la ciència ficció com fora d'ella. Més que un viatge cap a l'interespai del plaer, ens dirigim sanitàriament parlant, cap a unes fites de relaxació orgànica i psicofísica inimaginables fins ara. Nosaltres pensem per a la majoria. No cal ni que la majoria hi estigui o no d'acord. Nosaltres, som els amorfes, i per tant, disposem de la raó històrica que ens empara. No cal que aquests nombre insignificant d'individus, que es mantenen contraris a tot tractament, hagin de ser eliminats. Només hem de tenir clar que ens interessin ben poc, però cal, que estiguin aïllats, i que no tinguin cap mena de contacte amb el personal sanitari ja reciclat i que gaudeix del conquerit i comú benestar institucional. Futurs col·legues, ara podran veure unes representacions fictícies fetes per un

parell de pacients, incurables possiblement, però reciclats i especialitzats en la ficció dramàtica a fi de poder sobreviure. Aquestes representacions tenen per objectiu el demostrar la viabilitat del nostre projecte. Seguidament dos interns ens representaran unes escenes en les que podrem veure la necessitat dels nostres mètodes. Cal dir que el que veurem no és més que el recull d'uns fets reals. Estan basats en l'experiència denunciada d'alguns ciutadans considerats normals per a nosaltres, els quals van ser interferits en determinats moments de la seva vida per altres ciutadans, bojos en general i de difícil reciclatge, vegem-ho doncs, i traieu-ne conclusions, endavant!

Quadre II

Off: (Boja normalitat!)

S'apaga la llum. S'il·lumina el prosceni. L'UN i l'ALTRE en pijama són dos convalescents, surten del llit, s'avancen i es disposen a fer l'escena.

UN: Així que em deies que...

ALTRE: Malament!

UN: Però què hi fas en aquest Centre? Perquè t'hi van ficar?

ALTRE: Ens coneixem?

UN: Crec que et conec... encara que la veritat no sé com et dius...

ALTRE: Això és el de menys. (*Pausa.*) Ets feliç?

UN: Evidentment!

ALTRE: I per què no somrius?

UN: Que no saps que és una pèrdua d'energia innecessària? (*A part:*) I a més ens estan mirant!

ALTRE: Sí. Pèrdua, innecessària però reconfortant...

UN: I a la vegada, no reglamentària!

ALTRE: Això és el que et preocupa?

UN: Puc dormir tranquil·lament no et creguis...

ALTRE: Ja m'ho imagino. Tens control per a coses més importants com per a perdre'l amb fútiles, oi?

UN: Com dèieu abans, 'okey'!

ALTRE (*amb ràbia per l'okey*): Abans, eh? Okey! Okey!! Okey!!! Maleïda manera d'expressar-se! (*Pausa.*) Anglosaxó de merda! Ianqui! I ara com es diu?

UN: Estàs ressentit, noi! No sé perquè no pots treure't de sobre aquests... prejudicis lingüístics!

ALTRE: No són prejudicis, són... això, principis inalterables, de difícil reciclatge...

UN: El que et dic, prejudicis!

ALTRE: Tu t'adones d'alguna cosa del que passa al teu entorn? No has estudiat la Història de les Ideologies Exterminables?

UN: Més que això! Jo tinc el màster en Amorfismes, homologat per les millors Universitats d'Amorfologia, les públiques i les privades de l'est i de l'oest.

ALTRE: Déu t'ho guardi, però no t'ho augmenti!

UN: Què vols dir?

ALTRE (*pausa*): Doncs... Mira, el que tinc jo pot ser irrecuperable, però el que tu tens, és més que una malaltia al meu entendre.

UN: Però qui t'ha dit que tu tens una malaltia?

ALTRE: Si no la tinc, què hi faig aquí, digues?

UN: Això no és un hospital, que no ho saps?

ALTRE: Ja ho sé això. No, no és un hospital, és pitjor, és un Centre d'aïllament i de reciclatge en el millor dels casos...

UN: Una diferència abismal!

ALTRE: No!

UN: Sí!

ALTRE: No! I no em vulguis convèncer!

UN: Com més t'agradi... (*Pausa.*) Doncs, sí, ara ho recordo, et conec des que vam fer la bàsica obligatòria a l'escola.

ALTRE: Ah, sí?

UN: Sorprès?

ALTRE: No, gens, ni mica. Per què m'he de sorprendre?

UN: És anormal?

ALTRE: Tu sí que ets fatídicament anormal!

UN: N'estic força satisfet de la meva anormalitat.

ALTRE: I jo de la meva bogeria.

UN: No siguis cínic. Ningú no pot estar satisfet d'això!

ALTRE: Doncs jo sí! I més ara que estic veient que la meva bogeria encara la puc contagiar a algú.

UN: No em facis riure! A mi potser? (*Pensa.*) Ara sí que veig que és correcte que us aïllin.

ALTRE: I tu que hi fas aquí, digues? Que formes part d'un escamot terapèutic? O potser ets un esquirolo preventiu?

UN: Jo soc una unitat propedèutica! Si no et sap greu! Soc un individu normal...

ALTRE (*insultant*): Ets un 'normal'! Normal més que normal!

UN: I tu, un boig, ets un malalt ideològic perillós! Si continués parlant amb tu, acabaria creient en alguna cosa... Horrible! No sé perquè m'he apuntat a representar aquesta experiència... demanaré explicacions...

ALTRE (*rient*): A qui les demanaràs?

UN: Al Cap del Departament de Normalització. (*L' ALTRE comença a riure.*) Però, per què rius?

ALTRE (*continua rient, i a part*): Que no veus que si demanes explicacions, s'adonaran que ja estàs contagiats... Un dels primers símptomes de la malaltia és l'esdevenir contestatari... Escolta! (*A part:*) Si vols mantenir el teu estament social, calla! Empassa!... És a dir, et fots! (*Riu.*)

UN: Mira, estúpid...! (*Anirà parlant embogint-se gradualment*) No seràs pas tu qui em

farà veure les coses clares. Ja fa temps, els meus avantpassats em van fer copsar l'equilibri personal i col·lectiu. Rius, de la teva pròpia imbecilitat, no ho veus? Sé perfectament el que he de fer per a subsistir... I no hi ha brètol, ni malalt mental que m'hagi de donar explicacions ni consells de com he de viure. Fa temps que estàs acabat! Te n'hauries d'haver adonat de la teva mort quan et van ficar aquí dins. No tens remei! Estàs acabat! Repeteixo, acabat! Tu creus que penses, i això t'allibera, oi? Sí, 'Shakespeare' sí! Penso, aleshores existeixo! Ves pensant reiet... pensa, pensa! Pansit i sec acabaràs de tant pensar! I mentre, aniràs envellint aquí dins creient-te deslliurat, perquè la teva llibertat interior és superior a qualsevol enclaustrament físic, oi? Ningú, ho sents, ningú et pot fer deixar de pensar el que penses, ni ningú pot canviar-te! Això és el que forma part dels teus principis? No em facis riure! Et pots morir si així ho prefereixes! Però no empudeguis l'ambient amb les teves ideologies caduques! Pansides! Inhumanes! Jo soc normal! Visca la normalitat! (*Riu i plora històricament com sortint fora de si i a la vegada amb ràbia continguda.*)

ALTRE (*molt convençut*): Alto aquí! El que penso jo no és inhumà! Digues el que vulguis, però no t'equivoquis. La història de la humanitat ens ha demostrat sobretot durant els grans conflictes que...

METGE (*entrant i tallant-lo*): Prou! Ja n'hi ha prou senyors pacients! (*L'UN i l'ALTRE tornen als seus llits. Iniciant el mutis.*) Apreciats deixebles, res més per ara. Aprenguin i treguin conclusions de les conseqüències de les actituds d'aquests dos ciutadans. Comportaments que gràcies a les darreres teràpies aplicades en aquest Centre ja no es produeixen en cap sector de la nostra societat. Res més per avui. (*Fa mutis pel mateix lloc on ha entrat.*)

Entra una infermera i fa una acció que s'anirà repetint diverses vegades al llarg del muntatge. Els convalescents tornen al seus llits respectius.

EL SILENCI DE LA INFERMERA:

Descripció de l'acció: "Amb una música "hot" de fons, entra a escena la INFERMERA que porta una faldilla mini molt curta i es mou de forma provocativa. Camina per l'escenari sensualment i molt insinuant, fa fer silenci als malalts, i després al públic, tot barrant-se els llavis amb el dit de la manera com ho indiquen els cartells dels hospitals, després de la passejada, fa mutis."

Quadre III

Off: (I jo què sé!)

L'UN i l'ALTRE parlen des del llit.

UN: Doncs jo, sort n'he tingut.

ALTRE: Aquest cop sí.

UN: Massa punxades hem rebut per arribar a aquest punt incert.

ALTRE: No cal que t'hi capfiquis.

UN: Ja m'ho deia la mare, que en pau descansi.

Altre: Sí, me'n recordo.

UN (*parodiant la veu d'UNA velleta*): Força raons tenen per fer-ho així.

ALTRE (*amb veu de velleta també*): És clar, i si no ho vols, deixa-ho córrer. (*Amb la seva veu:*) Deixa aquest paper que no t'escau.

UN: És fàcil de dir... però fer-ho, té les seves complicacions.

ALTRE: No. Només cal decidir-se i llençar-s'hi.

UN: No em facis riure... si podria ser totalment involuntari!

ALTRE: Complint el reglament...

UN (*tallant-lo*): No donis la murga ara amb la normativa.

ALTRE (*impostant la veu*): Res, el codi és el codi, i si un no s'hi sotmet que s'aguanti.

UN: Per què?

ALTRE (*continua amb la veu impostada*): Així és com ha estat sempre (*Pausa.*)

UN: Escolta, tu saps exactament de què estem parlant?

ALTRE: No exactament, i tu?

UN: Doncs a veure si ens aclarim...

ALTRE: Home, què vols fer-hi? La qüestió és passar l'estona entre representació i representació. Em cansa tant exercici d'interpretació, tanta comèdia.

UN: El que s'ha d'arribar a fer per sobreviure!

ALTRE: Sí, noi, sí...

*Entra la INFERMERA i es repeteix l'acció del **SILENCI DE LA INFERMERA**.*

Quadre IV

Off: (Els somnis.)

Els personatges l'UN i l'ALTRE segueixen conversant mig de veritat mig de mentida sobre fragments d'escenes i realitats vàries que normalment acostumen a representar pel Centre, és una de les seves tasques rehabilitadores.

UN: Repassem una mica?

ALTRE: No en tinc gaires ganes, però, si et ve de gust... Au, som-hi! (*Pausa. Es preparen per repassar els papers que han d'interpretar.*)

UN: Bé. Com et trobes?

ALTRE: Eh?

UN: Que com estàs? Si et trobes millor, dic!

ALTRE: Pse!

UN: Què?

ALTRE: No he dit res.

UN: T'he preguntat si et trobes millor.

ALTRE (*molt òbviament*): Sí, és clar! Per què m'ho preguntes?

UN: Per res...

ALTRE: Doncs... calla! Que tinc mal de cap, renoi!

UN: M'has dit que et trobes bé?

ALTRE: Sí, però m'estàs atabalant i m'acabarà pujant la febre!

UN: Doncs sí que n'estàs de bé!

ALTRE: Si et preocupessis de tu mateix, tots plegats estaríem més tranquils!

UN (*lleugerament ofès*): Bé, ja callo!

ALTRE: A veure si és veritat. (*Pausa.*)

UN: Doncs, jo no recordo res de l'operació.

ALTRE: Jo tampoc. I no ho trobo gens a faltar.

UN: Diuen que parlava sol, i que vaig tenir fantasies...

ALTRE: Eròtiques?

UN: Déu me'n guardi!

ALTRE: Per què?

UN: No m'interessa que se sàpiguen!

ALTRE: Les teves fantasies?

UN: Sí.

ALTRE (*riu*): No em facis riure!

UN: Es pot saber per què te'n rius?

ALTRE: Jo...? Doncs, perquè jo també en tinc de fantasies eròtiques.

UN: I què? Les vas pregonant a crits, potser?

ALTRE: No siguis enze! Tu, com tots, ja saps de què va això d'estar anestesiat...

UN: Què vols dir?

ALTRE: Res... Que normalment no somnies les teves veritats sinó les teves repressions.

UN: Renoi! Estàs fet un Freud, eh? És precisament per això, que no m'interessa que ningú se n'assabenti... Ho entens, ara!

ALTRE: Si tots som iguals, no sé perquè tens por.

UN (*intrigant i mofeta*): Vols saber per què? (*Pausa.*) És que a mi m'agrada la teva dona.

ALTRE: Sí, ja ho sabia.

UN: Com que ho saps?

ALTRE: L'altre dia quan encara dormies et vaig sentir.

UN: Ah, sí? I què vaig dir?

ALTRE: Res, coses... això... la vas anomenar...

UN: I què més vaig dir? Digues...

Entra la INFERMERA interrompent la conversa i seguidament es repeteix l'acció del

SILENCI DE LA INFERMERA. *Després reprenen la conversa.*

Quadre V

Off: (L'atac de violència...)

Continua la conversa entre l'UN i l'ALTRE.

UN: Que n'és de pesadeta la nena! Sempre interrompent!

ALTRE: Bé t'agrada prou que t'acaroni quan se't fica al llit, oi?

UN: No és això.

ALTRE: El que passa és que intimant amb ella m'he adonat que no és com les altres persones d'aquest Centre...

ALTRE: Què vols dir?

UN: Res. On érem abans de la seva interrupció? (*Pausa.*) Ah, sí! Ja me'n recordo. Saps una cosa?

ALTRE (*sobradament imperatiu*): No! Ni m'interessa! Ara, escolta i calla, que tinc ganes de xerrar jo una estona. (*Pausa.*) Recordes l'altre dia, després d'aquell atac que gairebé ni puc explicar? Doncs, vaig estar reflexionant sobre la supervivència en aquest moment tant sospitós en el que ens trobem (*L'UN vol parlar però l'ALTRE no el deixa i l'interromp violentament:*) Calla, no repliquis! Escolta'm bé. (*Pausa. Després filosòficament:*) La vida és... això! La vida és quelcom, és... és... àdhuc... (*L'UN vol tornar a interrompre'l i l'ALTRE reaccionant amb descontrol, violentament l'agafa pel coll:*) He dit, que la vida és això que ara intentaré fer-te perdre sense cap mania ni manca de responsabilitat per part meva! (*Continua estrenyent-li el coll:*) Veus...? Això és el que passa quan a una persona no la deixen fer el seu discursset. (*Amb un mecanisme malabar adequat l'UN anirà traient-li per la boca una llengua de paper que s'anirà desplegant mica en mica fins arribar al terra:*) Pocavergonya! (*El deixa anar i li agafa*

un tros de la llengua de paper com si es tracés d'un electrocardiograma, i com si ell fos un expert cardiòleg el comença a interpretar. L'UN cau a terra i continua expedit electro-llengua-drama mentre l' ALTRE el continua llegint:.) Serà penques aquest paio! Totes aquestes veritats escrites a les seves vísceres i les amaga a tothom! Pòtols! Només els has de prémer una mica, perquè la gent et vomiti totes les seves interioritats. (Sobradament com qui troba alguna cosa sorprenent a l'electro:.) Òndia! Això no! Això no m'ho crec... No pot ser! Ho hauria d'haver sabut jo abans...

SILENCI DE LA INFERMERA. *Quan ha entrat la INFERMERA l'UN i l' ALTRE han parat l'acció que estaven fent en aquell moment. A continuació quan la INFERMERA fa mutis després del silenci, l'UN i l' ALTRE començaran a fer la paròdia d'un reconeixement-intervenció mèdic amb mil-i-una punxades ad libitum. L'Altre es posarà una bata blanca i interpretarà el paper d'un metge, acabarà de llegir l'electro-llengua-drama, després farà estirar a l'UN que interpretarà el paper d'un malalt i així començaran el joc escènic de la paròdia.*

Quadre VI

Off: (Consulta psiquiàtrica.)

L' ALTRE fent veure que treu l'aire d'unes xeringues, i amb un to de bon jan com de metge de poble.

ALTRE: A veure aquest senyor tan maco! Com estem avui? (*Amb ironia:*) Sembla que hagi millorat d'ençà que li van posar aquella acompanyant fisiosexeterapeuta tan ben plantada a l'habitació... oi?

UN: Sí, sí... té un bon culet aquella noieta... (*L' ALTRE li clava una punxada:*) Ai!

ALTRE: Quina manera de parlar!

UN: Doctor, aquestes punxades no em solucionen el problema, només me'l distreuen, doctor. Faig bé d'anomenar-lo així, oi, doctor?

ALTRE (*ampul·losament i remarcant la pronunciació*): Epsí, Epsí, és clar!

UN (*perplex*): Epsí, epsí...?

ALTRE: Epsí, epsí, epsí!

UN (*pausa*): Per què diu epsí en lloc de dir sí?

ALTRE: És obvi senyor meu, ara soc l'epsiqui... (*Una altra punxada.*)

UN: Ai!

ALTRE (*vocalitzant i cridant*): L'epsiquiatra, l'ep-si-qui-a-tra! Entesos?

UN (*intentant ser cínic però caient en el ridícul*): Ah, ja! no hi havia caigut... (*Burlant-se'n:*) Psegueixi, Pse-gue-i-xi...!!!

ALTRE (*violentament l'agafa pel coll*): Prou de cagarel·la mestre! O el punxaré tant profundament que semblarà un pollastre a l'ast, i ni temps tindrà per explicar-ho! (*Punxada, i a més, l'intenta escanyar.*)

UN: Aaag! Bé, ja callo... prossegueixi amb el seu interrogatori... (*Rectificant per*

l'actitud agressiva de l' ALTRE:) Perdó... amb el seu reconeixement vull dir, o la seva consulta... o amb el que vulgui. (*L' ALTRE el deixa anar.*) Uuuuf! Gràcies... Doctor...!

ALTRE (*pausa, després pedagògic*): Dèiem, que la companyia que li hem proporcionat, és força joveneta i desinhibida, i li hauria de servir per recuperar la joia de viure, que vostè ja havia perdut. Vostè sempre s'ha considerat un home de principis, oi? (*Docte i paternal:*) Però vostè, ha d'acabar renunciant a tot allò que de jove havia cregut, o més ben dit, que li havien fet creure, m'entén...? Els principis... cap d'aquelles ideologies són de fiar, i s'ha demostrat suficientment, que no porten enlloc, i...

UN: Perdoni, doctor, em permet una pregunta?

ALTRE: Si té relació amb el cas, sí! Digui, digui.

UN: Vostè... bé, no sé com dir-ho... és una mica personal la pregunta...

ALTRE: No es preocupi, endavant! Teòricament hem de tenir-nos confiança mútua vostè i jo... (*A part i malintencionadament:*) Encara que de fet som enemics irreconciliables. (*Al Malalt:*) Digui, digui...

UN: Vostè, es creu tot allò que predica o bé ho té a mode de subsistència? (*Pausa.*)

ALTRE (*fingint estar confús*): He de respondre ara... o puc esperar el meu advocat?

UN: Pot prendre's tot el temps que vulgui, però sí, m'agradaria que em respongués!

ALTRE: Doncs... Bé... Sí... Matem-ho! (*Es treu la bata molt ofès:*) Bé, prou! És l'hora de plegar, ja en parlarem en una altra ocasió.

Pausa llarga. L' ALTRE ha decidit acabar la paròdia de la consulta psiquiàtrica.

L'ALTRE, decideix canviar el joc, s'avança cap a un telèfon que hi ha en una petita tauleta fora de l'escena. Il·luminació zenital a la tauleta, la resta, fosc. L'UN es queda a les fosques i assegut al llit mentre l' ALTRE va cap al telèfon, marca un número i espera llargament fins que l'UN respon amb un altre telèfon que traurà del llit.

Quadre VII

Off: (Passat incert.)

UN: Diguem?

ALTRE: Ets tu... encara rai... he de veure't, urgentment!

UN: Què passa?

ALTRE: Puc parlar tranquil·lament?

UN: Ja saps que sí. Aquest telèfon no ha estat mai intervingut. I si ho estigués se me'n fot. Seguiré pensant el que penso i no hi ha ningú que em pugui fer canviar.

ALTRE: Estàs bé? Com et trobes?

UN: A què ve això ara? Em trobo bé! Com mai, i més ara, després dels recents esdeveniments... No sé perquè m'has de preguntar coses així?

ALTRE: Perdona, però ja saps que estic tarat per la pràctica de l'estratègia. Et truco només per dir-te que he decidit no fer cap nou aprenentatge i sotmetre'm definitivament a les fluctuacions del sistema, és a dir, a tot allò que se m'imposi.

UN (*reflexiona*): Vols dir que t'hi incorpores?, que sucumbeixes?

ALTRE: Sí, sense la voluntat, però amb un irreal i profund convenciment.

UN (*pausa*): Com es diu ella?

ALTRE: Punyeta! Ja m'has caçat! És igual el seu nom. Ja et pots imaginar de qui es tracta.

UN (*pausa*): De la meva exdona, potser?

ALTRE (*pausa*): Sí... de la primera.

UN: Com? De la primera? Ella no! Si us plau! Ella ja té prou problemes amb les tres nenes que li vaig deixar.

ALTRE: Per això mateix...

UN: Què vols dir...? Però, que ets masoquista o què?

ALTRE: Deixa'm explicar-t'ho! Ella...

UN: No. Ets un irresponsable amb aquesta actitud. (*Pensa.*) No em diràs que t'has enamorat, oi?

ALTRE: Sí, és clar! Però no em martiritzis! (*Progressivament es posarà a somicar per fer pena.*) Vaig tenir una infància oprimida. Més ben dit, comprimida, tant pel mal repartiment de l'afecte, com per la quantitat de gent que hi havia a casa. Érem excessius en aquella casa tant petita, i ens vam mal acostumar, a viure d'UNA manera poc comú, no reglamentària... i sobretot oprimida... comprimida... esclava... aclaparadora...

UN (*alliçonador i èpic*): Déu del cel! I per això et sents incapaç de renunciar a la vida?

ALTRE: A la vida, dius? No! De cap manera! (*Reaccionant i amb actitud col·loquial:*) Jo només renuncio a la mort! Jo no renuncio a l'èxit, saps?

UN: I per què et penses que a mi m'ha d'agradar aguantar els teus malestars físics i psíquics que ho sé amb tota seguretat que tindràs amb la meva exdona? (*Penja el telèfon.*)

ALTRE: No siguis ximple... Què vols dir? Ei...! Ei...! Escolta... Que entre ella i jo només hi haurà llit... no t'has de preocupar de res... Ni hauràs de venir a visitar-nos, t'ho juro...!

Surt la INFERMERA, agafa el telèfon de l' ALTRE, li penja i l'acompanya al seu llit. L'

ALTRE es comporta obeint dòcilment com si fos un avi convalescent. Després la

*INFERMERA fa l'acció del **SILENCI DE LA INFERMERA**. L'UN i l' ALTRE observen*

molt encuriosits l'acció des del llit com si fossin dos nens molt bons minyons que no han trencat mai un plat.

Quadre VIII

Off: (Aclariments innecessaris)

UN (*sortint del llit*): Saps...? Voldria no haver-ho fet... Més ben dit... no haver-ho de fer mai!

ALTRE (*sense parar massa atenció al que li diu*): O sigui que ja ho has fet...?

UN: És clar! Prou que ho saps... I tu, en tens part de la culpa!

ALTRE: Sí, ho reconec... però més val així que fer-ho obligat per circumstàncies alienes...

UN: Tens raó. Per això sempre he estat al teu costat... Però a veure, respon-me a una pregunta, molt senzilla, encara que una mica personal.

ALTRE: Tu diràs...

UN: La teva dona... (*Pensa.*) Vull dir, la meva exdona, està d'acord que ens estiguem rehabilitant conjuntament en aquest Centre? Què creus? Què en penses d'això? Ella, hi està d'acord...? I tu? Aquest sistema et sembla l'adequat per rehabilitar-nos? (*Pausa. Després de forma molt inquisidora.*) Sí, sí! M'interessa la resposta! La teva, i la d'ella!

ALTRE (*pausa*): Francament... penso que... no em preocupa massa... (*Pausa. Després decidit.*) Mira, tu ets el que tens problemes amb qui et fiques al llit, jo mai no n'he tingut cap...

UN (*tallant-lo*): No, tu no! (*Es va enfadant progressivament.*) És clar, com n'has de tenir si al cap de mitja hora després de fer l'amor amb qualsevol nou exemplar de dona que caces, ja sigui la meva o qualsevol altra, dones l'assumpte per acabat! (*Cridant.*) Així qualsevol! A veure... respon si t'atreveixes! Quantes dones han passat per la teva vida, digues? Quantes?

ALTRE: Tranquil, home, tranquil! Perquè m'ho preguntes això... per què creus que això és tan important?

UN: Molt! (*Seguidament recull els electro-llengua-drames que hi ha per terra i comença a buscar-hi dades:*) A veure... no, per aquí no... potser més endavant... jo diria que per aquí... tampoc (*continua buscant*)... Aquí! Ja està, localitzat!

ALTRE: Què penses trobar en aquests electros?

UN: Les proves necessàries per sortir d'aquí!

ALTRE (*crident esverat, perquè l'UN ha agafat els electros*): Per aquí sí que no hi passo! Proves objectives, només faltaria això! Que haguéssim de demostrar científicament el nostre estat de salut mental! Això sí que no! Senyoreta... Infermera per favor vingui ràpidament! Infermera! Infermera!

*Quan arriba la INFERMERA l'UN vol amagar els electros que té a la mà. La INFERMERA els hi pren, i fa que es fiqui al mateix llit de l' ALTRE. Seguidament la INFERMERA fa l'acció del **SILENCI DE LA INFERMERA**. Quan acaba l'acció, la INFERMERA no fa mutis sinó que s'apropa als convalescents que estan al mateix llit.*

Quadre IX

Off: (La fisiosexeteràpia)

INFERMERA (*per l'UN i per l'ALTRE mentre els enganxa la roba del llit com si fossin dos nens petits*): Així m'agradeu petitonets meus, quiets i tranquils, calladets i immòbils! Us penseu que sou els amos de les dones, oi? Doncs, no!... (*Reflexiona.*) Encara que jo tampoc soc la mestressa de res, és clar!

UN (*cridant, a la INFERMERA*): Ei! Infermera, vine cap aquí que t'he de parlar d'un assumpte molt important.

ALTRE (*a l'UN*): Què li vols dir ara?

UN: Calla, li explicaré el nostre pla.

INFERMERA (*sense fer excessiu cas als convalescents; es dirigeix al públic mentre anirà recollint els electros*): Aquests païos, com tots els ingressats en el Centre, es creuen que estan malament del cap... (*Pausa mentre se'ls mira.*) I no és que estiguin bé, no... estan com la major part dels homes ingressats, embolicats, i sobretot insatsifets, de cap i de cos!

UN (*tornant a insistir a la INFERMERA*): Vine! Deixa't de romanços. T'interessa la nostra proposta.

ALTRE: Que no és de sexe ni de violència el que et volem proposar!

INFERMERA (*pausa, mentre reflexiona*): I les pobres fisiosexeterapeutes ho hem de resoldre tot... (*Pausa.*) I a mi què m'importen aquests dos convalescents! Si ni els conec! A veure. (*Mira els electros.*) Ah sí... aquest sí! (*Acostant-se a l'UN, i per l'electro que té a les mans:*) Això és d'aquest. És un sòmimes! És tan normal el pobre que fa pena.

UN: Nena, oblida't d'aquests paperots i escolta'ns, és pel teu bé. Que no te n'adones que ets una dona amb dubtes, encara ets aprofitable!

INFERMERA (*acostant-se a l'Altre*): I aquest altre... (*El mira amb curiositat.*) No, no, no

el conec pas de res aquest! (*Pausa.*) Al principi tots el fan bé l'amor, són dòcils, educats, estúpida-
dament galants, curiosos... Però després... No dic que tot el contrari, però gairebé... (*Al públic:*)
I vostès què? Això de l'erotisme controlat amb les noves metodologies com ho porten? No els
aniria bé una mica de fisiosexeteràpia? (*Pausa.*) Que què és això? Llibertat és! Llibertat! Au,
vinga... No us feu els estrets! (*Dolça:*) Reietons meus... És pel vostre bé... És la terràpia. Sí, sí,
la terràpia, és la terràpia... (*Es fica al llit entre l'UN i l' ALTRE i fa com si apagués la llum
mentre sona una música ambiental del tipus "je t'aime mais non plus". Els tres es queden
conversant i fent pràctiques de fisiosexeteràpia al llit, a les fosques i a contrallum.*)

UN: No vull sexe, ara!

ALTRE: Ni jo tampoc!

UN: No n'estem de guarits ni n'estarem mai. (*A la INFERMERA:*) Escolta'ns!

ALTRE: Vols sortir d'aquí?

UN: Sí, no facis aquesta cara tan estranya. Vols venir amb nosaltres?

INFERMERA: On?

UN: Fora d'aquí!

ALTRE: Sí, segur que hi ha algun lloc al món més divertit que aquest i tu ni el coneixes.

UN: I nosaltres tampoc, però el trobarem.

INFERMERA: Què dieu? Mai hagués pensat això de vosaltres. Però no esteu aquí per
pròpia voluntat?

ALTRE: No, això no és més que una de les nostres interpretacions nena.

UN: No li diguis nena, home! (*A la INFERMERA:*) Què, t'hi avens o no?

INFERMERA: Home, així de sobte.

UN: Pensa-t'ho i ja ens ho diràs.

INFERMERA: Quan?

ALTRE: Després de la representació de pallasos, au! fora d'aquí! D'acord?

INFERMERA: No ho sé, no ho sé... Au, me'n vaig que s'està acabant el tema musical i he de fer encara uns quants silencis a diferents sales. (*Dolça:*) Adeu reietons, gràcies per pensar amb mi, m'ha agradat, vull dir que m'ha sorprès més aviat. No entenc les vostres raons, però m'ha agradat, que compteu amb mi, no tot és fisiosexeteràpia a la vida, hi ha quelcom més, bé adeu...

La música i la llum es van fonent fins arribar al silenci i al fosc total.

Quadre X

Off: (Som malalts, què hi farem?)

S'obre la llum. La INFERMERA surt del llit. L'UN torna al seu llit. La INFERMERA repeteix l'acció del SILENCI DE LA INFERMERA. L'UN i l' ALTRE mantindran un diàleg dins dels seus llits respectius.

UN: T'hi has fixat bé amb la Senyoreta Silencis que bona que està avui...

ALTRE (*com fent escarafalls*): Ja saps que no és ben bé el tipus de dona que em fa perdre el cap.

UN: No et facis el primmirat ara. Que ni te n'adones quan et punxa perquè abans t'acarona el pompis d'una manera que...

ALTRE: És que ho fa molt suau...

UN: T'agrada eh?

ALTRE: Ja t'he dit que aquest tipus de dona...

UN: Ah! T'agrada més la de la nit, potser?

ALTRE: La de la nit em costa molt imaginar-me-la sense bata...

UN: Si sense bata totes són iguals!

ALTRE: No t'ho creguis pas! La bata molt sovint és com un embolcall sospitós.

UN: I una merda! Un poli, ja sigui gris, marró o verd, és poli! I els de bata blanca, igual, tots són iguals! L'uniforme fa agressives a les persones.

ALTRE: Calla i oblida les velles rancúnies i frustracions de la teva memòria! (*Pausa.*)

A mi, elles, totes, totes, en lloc de curar-me em posen malalt!

UN: Quan les veus sense bata?

ALTRE: Quan em punxen o quan em manipulen per qualsevol cosa!

UN: Què vols dir? Que no saps què és el que et fan en cada moment, gamarús?

ALTRE: Vols dir que tu ho saps?

UN: És clar! (*A part:*) I sinó, m'ho invento... I ara per què t'he de donar explicacions...
que ets el meu pare potser? (*Pausa.*)

ALTRE: I tu per què continues insistint en això de les malalties?

UN: Perquè encara no he trobat cap substitutiu més eficaç i compensador.

ALTRE: Ets masoquista, o ets inútil?

UN: Crec que les dues coses.

ALTRE: Tot t'ho dius tu mateix.

UN: I què vols que hi faci, no tinc cap altre objectiu i per tant...

ALTRE: Comprend. Per això te les has inventat les malalties?

UN: Sí, exactament.

ALTRE: Ets força creatiu, cal reconèixer-ho. (*Pausa.*) Que potser en treus calés també?

UN: Sí, fama i diners, les dues coses en trec.

ALTRE: Les dues coses...

UN: Si no fos així, no pagaria la pena.

ALTRE: És clar, però mira, jo conec rics amb bona salut que no són del tot feliços. I malalts pobres, que s'ho passen fantàsticament...

UN: De tot hi ha d'haver... Que potser creus que estan menys frustrats que nosaltres per aquesta raó?

ALTRE: Menys frustrats? I ca! També n'hi ha que no tenen ni un duro, ni creuen en Déu, ni en res, i prou que s'ho passen la mar de bé.

UN: I quina falta els fa creure en alguna cosa si no n'aconsegueixen ni un duro?

ALTRE: Tens raó. Es deuen sentir marginats. Els diners potser els donen seguretat!

UN: Nano, has perdut la innocència, em sembla!

ALTRE: Jo? Me l'han fet perdre! (*Se senten gemecs divertits i sorollosos.*)

UN: Sí, això mateix, però deixem aquesta conversa que em sembla que algú s'acosta.

Quadre XI

Off: (L'onanisme dependència)

Entra la DOCTORA. L'UN i l'ALTRE callen. La DOCTORA va amb una bata sedosa blanca, sota la bata s'entreveurà que va nua, entrarà en actitud reflexiva i preocupada, va amb el cap cot i parlant per a ella mateixa molt capficadament.

DOCTORA: Onanisme? Onanisme! Estic desesperada, amb la meua i per tothom pressuposada ineficàcia. Ja no es pot creure ni amb el que fas! Ni amb les col·legues, ni amb els pacients, que ni s'avenen als tractaments dissuasius, ni a res... Avui dia, no hi ha manera de guanyar adeptes a la meua especialitat. Abans, en els temps de soledat sí que era possible... Si actualment fins s'ha perdut la practica del sexe no compartit... És espantós l'esdevenidor d'aquesta civilització... Onanisme? Onanisme! Tota la gent d'aquest país en el que es va establir després de la revolució la nova ordenació per a les qüestions sexuals... Onanisme? Onanisme! Encara recordo el dia que em van contractar per la meua brillant experiència en la inducció a l'onanisme dissuasiu... Onanisme? Onanisme! (*De cop i volta i com si estigués davant d'un auditori donant una classe magistral:*) Tothom sap que aquest Centre és únic, segur que no n'hi ha cap altre que se li assembli. Senyores i senyors, no és un Centre Psiquiàtric, ni un Reformatori Carcerari, és... (*pausa, després molt docta:*) "...és un paradigma indefinible de l'àmbit postpsicòtic dins del model social de la nova civilització del benestar..." (*Es queda tallada, pausa.*) Potser així no s'entén, oi? Bé... vull dir... jo... Sí, jo soc la Cap del Servei d'Inducció a l'Onanisme. (*Pausa.*) És clar, els tecnicismes són poc entenedors. Mirin, la pràctica de l'onanisme, no és més que una disciplina individual, alliberadora i substitutiva, de totes aquelles atàviques i caduques relacions sexuals que només creaven falsos i molestos lligams interpersonals i sanitaris entre els individus, ja fossin homosexuals o heterosexuals les relacions

que s'establien entre ells. (*Pausa llarga mentre es mira més detingudament a l'auditori.*) Ho han entès ara? Sí, oi? (*Pausa.*) No? Onanisme? Onanisme! Bé, intentaré ser més clara. (*Pausa. Després decidida:*) Ja! Exacte! Els faré una demostració de les teràpies del meu departament i així tots plegats ho podran entendre. (*Es dirigeix a l'UN i l'ALTRE que estan al llit. A un senyal els pacients s'incorporen i s'asseuen al llit:*) Ei, vosaltres dos! (*A l'auditori:*) Senyores i senyors, aquesta serà una demostració d'onanisme bàsic, realitzada en persona per la Cap del Departament d'Onanisme Aplicat. (*Es gira d'esquena i s'obre la bata exhibint la seva nuesa a l'UN i l'ALTRE que estan asseguts en el llit.*) Ei, vosaltres, mireu! Tatataxan! (*L'UN i l'ALTRE mentre la miren esclaten a riure escandalosament tot cobrint-se amb els llençols per ofegar les riallades i fent veure que es masturben cobrint-se sota els llençols de forma molt còmica i exagerada. Al cap d'una estona:*) Bé, prou! S'ha acabat! He dit que prou, d'acord! (*Els convalescents acaben amb el joc i es tornen a estirar al llit. La DOCTORA es corda la bata i es dirigeix de nou a l'auditori:*) Com hauran pogut observar aquest exercici potser és considerat excessivament elemental per aquests pacients i és per això que han mostrat aquest sarcasme en el seu comportament, ells creuen estar per sobre d'aquest nivell, i per això s'han comportat així, rient-se'n... (*Enfadada i renyant als pacients:*) Però no esteu encara guarits, sinó, hauríeu procedit individual i seriosament amb l'exercici d'onanisme general bàsic tal i com us ha ensenyat la infermera fisiosexeterapeuta. (*Pausa. Avança cap el públic insinuant:*) I vostès, no es pensessin pas que han rigut perquè jo no tinc un cos eròtic, eh...? El que passa, és que, el meu cos és totalment inaccessible, i ells ho saben, i per això riuen. Sí, per no plorar...! (*Mostra el seu cos provocativament:*) Què els sembla? (*Renyant-los:*) Quietets els de l'última fila, eh! La condició bàsica per esdevenir una bona inductora a l'onanisme professional, és aquesta, entenen? Esdevenir apetitosa, però inaccessible, tothom vol fer l'amor amb tu, però ningú ho aconsegueix... Tot es pot veure, però res no es pot tocar, comprenen? No per res soc la Cap del Servei! La inaccessible Cap de Servei! Els ximplers riuen perquè no estan curats encara. Sí, no

es pensin, i aquesta és la seva escapatòria, riure... (*Pausa.*) Onanisme? Onanisme! Estic veient que en aquest Centre s'hauria de replantejar i millorar el servei d'Onanisme... Sí, la meva suposada ineficàcia no és deguda a la meva ineptitud, sinó a la corrupció del sistema... Jo soc prou responsable... i la meva experiència és suficient com per fer practicar l'onanisme dissuasiu al paio més fornicador de la terra... Sí, n'estic convençuda... lluitaré doncs pel meu lloc dins del sistema... i lluitaré contra aquesta contrarevolució que només vol tornar a les bacanals... al sexe pel sexe... al sexe compartit, al plaer per sobre la catarsi del nostre perfecte model de solitud social... en definitiva, a la destrucció del sistema... a l'antipraxi de la personalitat... a l'ostracisme de la comunicabilitat... al poder dels sentimentalismes... a l'amor... a l'estimació... a la compassió... a la pietat... Onanisme? Onanisme! (*Fa mutis tot repetint Onanisme? Onanisme!*)

Fosc

Música ambiental mentre es munta la següent escena.

Quadre XII

Off: (Castrocirurgia.)

En un dels llits en el que hi haurà un ninot de mida natural es muntarà un simulacre de quiròfan. Entra el CIRURGIÀ corrent, va vestit de verd, amb els guants i la màscara de quiròfan posats, i amb actitud d'anar a operar, la INFERMERA li va al darrera eixugant-li la suor del front de la forma clàssica i tòpica que es veu a les pel·lícules. L'UN i l'ALTRE restaran a les fosques veient l'operació des de dins el seu llit. Comença l'operació del ninot.

CIRURGIÀ: Però per què... per què... per què...?

INFERMERA: No s'ha de preocupar tant doctor.

CIRURGIÀ: No sé, no sé com m'ha pogut passar... A mi! Amb tants anys d'ofici...

INFERMERA: A qualsevol li pot passar, doctor.

CIRURGIÀ: I és que no ha estat allò de deixar-se qualsevol coseta dins de l'estómac de l'individu... que si fulano s'hi va deixar les tisoires... que si unes gases... que les ulleres... el moneder... No! No m'he deixat res de res dins d'aquest individu tan imbècil...

INFERMERA: Deixi-ho córrer doctor... ja passarà...

CIRURGIÀ: I què ha de passar! Eh! Dignes?

INFERMERA: Això... són coses passatgeres... demà ja ni se'n recordarà.

CIRURGIÀ: Però és avui que no podré dormir. No ho entens?

INFERMERA: Ho entenc, ho comprenc i... (*Pausa. Insinuant:*) Jo li conciliaré la son... I és que l'estimo tant... doctor!

CIRURGIÀ (*pausa*): Què has dit?

INFERMERA: Que l'estimo, doctor!

CIRURGIÀ (*sobtat*): A mi?

INFERMERA: Sí, doctor!

CIRURGIÀ (*pausa*): Jo també t'estimo... moltíssim! (*Regressiu, com un nen, es posa a plorar sense deixar l'operació.*)

INFERMERA: Ara no doctor! Ara no!

CIRURGIÀ (*somicant*): D'acord! No ploraré si tu em promets, més ben dit si tu et compromets, a fer un gran safareig de tot aquest afer tan delicat, d'acord?

INFERMERA: Ja sap que a mi m'és impossible tenir la boca tancada doctor!

CIRURGIÀ: Sí. Per això mateix!

INFERMERA: No sé si podré, però... Soc massa mentidera! Amb tants anys plens de falsedat, em resulta molt difícil haver d'afrontar aquesta situació...

CIRURGIÀ: Sí, ja ho sé, però en aquesta ocasió no vull que diguis cap mentida. Avui has de dir la veritat! promet-m'ho!

INFERMERA: Sí, però com... com es fa això de ser sincera?

CIRURGIÀ (*sense treure's la mascareta la besa*): Amor meu... Si vols... t'opero també a tu! I així podràs esdevenir un ésser nou, una dona sincera, amb una missió renovada a la vida. Dir la veritat no és tampoc res traumàtic... I si no pots, si t'és tan difícil, ho repeteixo, t'opero!

INFERMERA (*es treu la màscara i parla poèticament i amb molt convenciment*): Però això, en el meu cas doctor, podria transformar-se en una nova patologia, amor meu... en una síndrome irremeiable... en una oportunitat mortal d'inexistència.

CIRURGIÀ (*sorprès pel to poètic es queda garratibat; a continuació es treu la màscara*): Caram! Com t'expresses! Sí, sí, molt bé amor meu... (*Li pega una ullada de dalt a baix.*) Mira, no he entès res del que has estat dient, però m'he estat fixant en el teu culet... i Déu n'hi do! M'agrada com el portes, reina!

INFERMERA (*fent-se l'ofesa i posant-se la màscara de nou*): Ja era hora doctor, ja era

hora! L'he estat remenant tota la tarda i fins ara no s'hi ha fixat... sembla mentida!

CIRURGIÀ (*es posa la màscara i reprèn l'operació*): És que estic massa per la feina.

INFERMERA: Ja li he dit que això és el que no pot ser! Vostè perd el temps involucrant-se amb l'eficàcia... i això no és bo, ho hauria de saber!

CIRURGIÀ: I amb què vols que m'emboliqui amb la Cap del Servei d'Inducció a l'Onanisme?

INFERMERA: No, això no! Això seria involucrar-se amb la inoperància doctor! Allà on hi hagi sexe, l'onanisme serà sempre una causa perduda, doctor!

CIRURGIÀ: D'acord, d'acord, tens raó! Ho deixaré córrer, penjo les botes... No faré mai més cap intervenció i molt menys del tipus de la que estic fent.

INFERMERA: Però si aquesta intervenció protètica, ha estat un èxit doctor...

CIRURGIÀ: Si aquest home es volia quedar castrat, allà ell! Però per què li he hagut d'adherir una pròtesi masturbable? Quina inutilitat! Que es foti!

INFERMERA (*pausa*): Deixi-ho córrer, doctor. Anem a dinar, doctor?

CIRURGIÀ: Que és l'hora ja?

INFERMERA (*sensual*): No, però ja en tinc moltes ganes.

CIRURGIÀ: Gana de dinar a aquesta hora?

INFERMERA: No, de jeure doctor, de jeure!

CIRURGIÀ: Ah! (*Pausa.*) Així doncs, decididament, t'hauré d'operar!

INFERMERA: No s'ha de preocupar tant doctor, anem?

CIRURGIÀ: Sí, anem! (*Fa l'acció de tancar els ulls i cobrir el ninot al que ha estat operant, donant per fet que és ben mort. Després fa mutis seguit per la INFERMERA.*) Però per què... per què... per què...?

La INFERMERA surt eixugant-li la suor del front de la mateixa manera com han entrat.

Sonen per la megafonia les típiques campanetes hospitalàries d'avis. Mentre s'aparta el llit que ha servit de quiròfan amb el ninot, sona el següent off.

Off: DOCTORA Xeix de l'ICS, DOCTORA Xeix de l'ICS, presentis a recepció de la Sala d'Esquirolats Crònics, si us plau! (*Bis tot l'Off.*)

Quadre XIII

Off: (Hora de visites.)

Entren dues Conques, són d'aquelles que per caritat visiten als malalts encara que no els fan excessiu cas, perquè estan més per la seva xerrameca que per altra cosa.

CONCA 1: La mare de Déu!

CONCA 2: Sí, dona sí!

CONCA 1: No es pot creure...

CONCA 2: Que sí... aquesta mena d'operacions quirúrgiques només serveixen per posar-nos a prova... per fer-nos por...

CONCA 1: Me'n faig creus. No m'ho puc empassar! Com és possible a l'edat que té?

CONCA 2: Ja t'ho pots imaginar... o s'operava, o la seva dona no en volia saber res de res... només volia fer-ho, un cop darrera l'altre...

CONCA 1: Si se'l veia com un bon jan! No ho hagués dit mai...

CONCA 2: La façana enganya!

CONCA 1: La casa t'acaba caient a sobre... l'edat no perdona...

CONCA 2: No ho semblava tan greu, oi?

CONCA 1: Si te la mires a ella detingudament... els anys no perdonen a ningú... i ja havien portat una vida, prou mogudeta... saps?

CONCA 2: I no en sabem ni de la missa la meitat.

CONCA 1: La gent sempre exagera.

CONCA 2: No t'ho pensis això. Hi ha vegades que per més que la gent digui, mai l'encerten. Quan vols saber la veritat el millor és preguntar-ho. Preguntar-ho directament!

(Pausa.) Jo ho he preguntat.

CONCA 1: Ah, sí? Dignes, dignes...

CONCA 2: M'has de prometre que no ho diràs a ningú!

CONCA 1: Que ho he fet mai?

CONCA 2: Sí, i per això et previnc... Escolta...

CONCA 1: Et juro que del que em diguis, ningú no en sabrà res! Ni el meu germà.

CONCA 2: El conco del teu germà rai!

CONCA 1: Què vols dir?

CONCA 2: Amb ell no hi ha perill...

CONCA 1: Per què no? Au, vinga, va, diguem-ho... estic impacient!

CONCA 2 (*pausa llarga*): Potser és mort.

CONCA 1 (*pausa*): S'ha mort?

CONCA 2: Sí, s'ha mort!

CONCA 1: Ah...! Ja... s'ha mort...

CONCA 2 (*pausa*): I per això l'han operat?

CONCA 1: És clar!

CONCA 2: Què vol dir, és clar?

CONCA 1: Això... que és mort...

CONCA 2: Sí, és clar! S'ha mort...

CONCA 1: I per això l'operaven?

CONCA 2: Diuen que...

CONCA 1: Com que diuen? Tu dius que és mort, i que per això l'operen... o no has dit això?

CONCA 2: Sí, això he dit, però...

CONCA 1: I per què has dit que era mort?

CONCA 2: Perquè ho deu estar!

CONCA 1: I si és mort, per què l'operen?

CONCA 2: Això ja m'ho has preguntat abans. L'operen, perquè és mort?

CONCA 1: L'autòpsia potser?

CONCA 2: Aquest és el problema! L'autòpsia ja li havien fet.

CONCA 1: Com? Què? Quan?

CONCA 2: En vida li van fer. I malauradament va donar resultats negatius.

CONCA 1: No, no, no ho entenc...

CONCA 2: Ara que és mort l'autòpsia ja no serveix de gran cosa com pots comprendre...

CONCA 1 (*estranyada*): Sí, és clar! Aquesta mena d'intervencions només tenen sentit quan hi ha vida... Quan el cor encara batega.

CONCA 2: Ara, ja no hi ha cap esperança de recuperar res de positiu.

CONCA 1 (*falsament afligida*): Ara ja no val la pena d'intervenir... (*Somica amb falsedat.*) No sé quin sentit té això de buscar la vida quan se sap que no n'hi ha...

CONCA 2: Ens volen fer creure que ho fan tot per nosaltres...

CONCA 1: Sí. (*Pausa. Destapa el llit on hi ha el ninot cadàver. Pel cadàver i reflexionant.*) He d'entendre, doncs que l'han exterminat en l'operació, perquè era un home que presentava reticències al reciclatge?

CONCA 2: Sí, tota la vida s'havia mostrat contrari al canvi, va esdevenir un individu poc sensible a l'evolució. Va ser un home de principis fulminants! Era un fornicador clàssic!

CONCA 1 (*perspicaç*): Això ho has sentit dir o ho saps del cert?

CONCA 2 (*taxativa*): Ho sé... i prou! Els exterminadors... els del bisturí no van amb contemplacions, estan fent aquestes castracions des d'aquella horrible guerra dels Principis ètics... Que no te'n recordes? O potser, fins i tot, des d'abans d'aquella època... Quan el sexe encara era viu...

CONCA 1 (*melangiosa*): Sí, cert, la meva mare ja me'n parlava quan era petita. Nena,

em deia, s'ha de creure en alguna cosa, —s'ha de ser—, i —no s'ha de tenir—, em deia! Jo no ho entenia gaire tot allò, però ara... Ser, tenir, posseir, copsar, dominar, prevaler... no serveix de res...

CONCA 2: Calla, que em perdo... (*Pausa. Després raonant-s'ho:*) L'han operat, però ja s'havia mort. No l'han matat, perquè ja l'havien exterminat. És mort, perquè se l'han carregat. És a dir, l'han matat, perquè no era mort. És això o no?

CONCA 1: És clar que... Si tens alguna cosa dins del coco, si penses i vols sobreviure, tanca la boca! Entens? No has de dir ni una sola paraula del que no t'he dit...

CONCA 2: De què?

CONCA 1 (*pausa; baixant el to i a cau d'orella*): No has de dir res de les raons que t'impulsen a parlar d'aquesta manera, entens?

CONCA 2: Sí, és clar... Això és massa! O sigui que tu també t'amagues dins d'una closca per preservar-te del que diran, oi?

CONCA 1: Però què estàs dient...?

CONCA 2: Saps? No ets pas el que sembles.

CONCA 1: Escolta, mai m'has parlat així... Em fas por... No vull continuar parlant amb tu, adieu... (*Surt ràpidament.*)

CONCA 2: Ei! On vas? Espera! No em deixis sola ara. Ens necessitem... (*Surt de pressa empaitant a la CONCA 1.*)

*Entra la INFERMERA, tapa el ninot i el retira i fa seguidament l'acció del **SILENCI DE LA INFERMERA** només pel públic.*

Quadre XIV

Off: (Rehabilitats recents.)

El VISITADOR 1 i el VISITADOR 2 entren a escena buscant els seus corresponents llits.

Van vestits amb un pijama igual al dels convalescents.

VISITADOR 1: Ara te n'explicaré una de bona.

VISITADOR 2: Qui t'ha vist i qui et veu, nano!

VISITADOR 1: Sí, ja t'ho vaig dir que no havíem de xerrar més del compte.

VISITADOR 2: Oblida-ho això! Au, què m'expliques de nou?

VISITADOR 1: Saps? L'altre dia vaig coincidir amb el cirurgià a la sala de recuperació de sobrecàrregues emocionals.

VISITADOR 2: És bona aquesta, òndia! O sigui que ell també necessita recuperació? No ho sabia.

VISITADOR 1: Sí! I està per sota del meu nivell...

VISITADOR 2: No fotis! Això vol dir que ell tampoc se'n surt!

VISITADOR 1: No, i a més, a sobre, s'ha de preparar a la mateixa sala, te n'adones? Està a punt que l'ingressin gairebé.

VISITADOR 2: És fabulós! Et deu haver demanat l'absoluta discreció?

VISITADOR 1: No. Això és el que no entenc. Em va demanar la meva indiscreció a ultrança. Vol que tothom ho sàpiga.

VISITADOR 2: I per què voldrà que ho divulguis?

VISITADOR 1: Suposo que per cobrir-se. És molt astut. (*Confidencial:*) No sé si recordes la seva història a l'hospital quan encara no era cirurgià exterminador.

VISITADOR 2: Sí, i tant, vols dir quan feia pràctiques de veterinària amb les malalties

amb patologies pseudozoològiques.

VISITADOR 1 (*pausa; després despectiu*): No saps el que estàs dient! Per què no cuides una mica les teves paraules i la teva imatge?

VISITADOR 2: Sí, ja ho faig quan vaig a comprar-me roba de rebaixes sobretot.

VISITADOR 1: I amb què em surts, ara!

VISITADOR 2: Perdona, però tu m'indueixes a dir barbaritats.

VISITADOR 1: Jo?

VISITADOR 2: Després de petar la xerrada amb tu, acabo desfirolat.

VISITADOR 1: I ara!, què has dit?

VISITADOR 2: Que acabo desfirolat...

VISITADOR 1: Desfirolat? Quina paraula és aquesta? Desfirolat! (*Pausa.*) No tens remei! No es pot ja ni parlar amb tu!

VISITADOR 2: Encara que no t'ho creguis, aquesta paraula me la va portar la meva filla petita de la guarderia escrita en una pissarreta quan feia preescolar. (*Pausa.*) Bé, deixa-ho córrer! M'estaves dient allò del cirurgià, oi?

VISITADOR 1: Sí, l'assumpte de la recuperació de sobrecàrregues emocionals fa riure. Només per superar quatre de les vint-i-tres proves que hi ha comences a suar com un beneit!

Pausa. Entra la INFERMERA fa l'acció del SILENCI DE LA INFERMERA i seguidament abans de fer el mutis dona unes pastilletes als Visitadors.

Quadre XV

Off: (Els especialistes.)

Seguidament i endormiscant-se cada cop més degut a les pastilletes que la INFERMERA els ha donat, inicien UNA conversa poc lúcida amb to de METGES especialistes.

VISITADOR 1: El cirurgià té una musculatura tendinosa suprafacial...

VISITADOR 2: Doncs la seva imatge supera la teva diagnosi proinferida.

VISITADOR 1: I tu què? Com t'infraintubes?

VISITADOR 2: A mi em costen els abdominals. És una qüestió de prioritats subcutànies.

VISITADOR 1: T'ho vaig advertir! Et vaig dir, que no fessis aquest tractament enditematós perquè et podrien sortir fibromes langospàtics.

VISITADOR 2: Però que volies que fes? Declinar les exemestrones paracetàfiliques?

VISITADOR 1: Tu tenies l'alternativa pluricel·lular, angiospèrmica... oi?

VISITADOR 2: En el meu cas ja saps que la meva síndrome exultativa no em permet fibril·lar...

VISITADOR 1: Per això mateix! Exhala la proliferació endèmica, i sospira o insufla la contractual prescrita.

VISITADOR 2: No ho dubto... *(Pausa llarga.)* Però em treu de polleguera el merda del cirurgià amb la recuperació de les sobrecàrregues emocionals!

VISITADOR 1: No, no ho divulgaré, i que es foti! A sobre encara li he de fer aquest favor, i gratuïtament! Si vol publicitat de la seva estultícia que la pagui!

VISITADOR 2: I perquè no divulgues el contrari del que passa? *(S'adorm.)*

VISITADOR 1: És absurd, això ja ho fa tothom... La mentida ha d'anar per davant de tot. La postveritat li diuen ara. La veritat és el que no cal conservar. *(S'adorm.)*

*Entra la INFERMERA amb símptomes evidents d'estar cansada de repetir el silenci, fa l'acció del **SILENCI DE LA INFERMERA** i després, abans d'anar-se'n, es dirigeix al públic.*

INFERMERA: Ja començo a estar-ne farta de tants silencis i del servei d'anticòpula i desinhibició sexual. Aquesta maleïda profilaxi sanitària d'aquest Centre m'està esgotant. Em sembla que acabaré reconsiderant la proposta d'aquests dos convalescents i me n'aniré amb ells tan aviat com pugui. I allà on sigui! No té cap sentit ja guanyar-se la vida d'una forma tan supèrflua i tan estèril. No ho sé... Bé, me'n vaig, perquè em sembla haver sentit el gran Cap dels Capsigranys del Centre. Adeu, fins aviat. *(Fa un silenci diferent a l'habitual, és a dir, barroer i no gens sensual, i a continuació fa mutis.)*

Quadre XVI

Off: (El Cap en Cap.)

Entra el METGE, és el director del Centre de Rehabilitació, porta dos grans llibres iguals. Es dirigeix cap a l'UN i l'ALTRE que estan en els seus respectius llits.

METGE: Senyors, molt bona nit a tothom. Els parlo com a cap del Centre de Rehabilitació d'Inadaptats Mediocres i Pobriçsalla. I avui, tinc la satisfacció de presentar-los-hi a vostès una publicació cabdal, un llibre únic en el seu gènere. Ha estat elaborat pel personal especialitzat en estudis i mostreigs del Centre. El seu títol és, "Manual de l'automarginació". Una obra satírica, insòlita, però mordaçment atrevida. No sabria senyors, si recomanar-ne la seva lectura o desaconsellar-la. Però, tenint en compte que la crítica negativa no és ben vista avui en dia, em veig obligat a presentar-los-hi aquest llibre. Els nostres pacients especialitzats en art dramàtic ens en faran una lectura d'alguns paràgrafs importants. Com que ells ja estan en la seva última etapa de rehabilitació, gràcies a la col·laboració constant que ens han anat oferint, podran aconseguir després d'aquesta lectura la seva llibertat condicional vigilada, degut a què ja estan pràcticament adaptats a la societat, i per això els considerem ja idonis per a aquesta activitat. L'aprenentatge de les tècniques d'aquest llibre els acabarà convertint en els nous, i nets companys, de la darrera generació, i si es preparen a consciència i perseveren amb els nostres especialistes podran esdevenir uns nous membres de la nova generació postpsicovírica! Endavant doncs! Poden començar amb la lectura, i a continuació podrem gaudir de la festa de comiat en honor d'ells. Endavant!

Quadre XVII

Off: (Els Clons.)

L'UN i l' ALTRE surten del llit. Els dos van vestits i pintats iguals, van disfressats de pallaso amb el seu nas vermell. Aniran als faristols i llegiran el llibre quan el METGE els ho indiqui.

CLON I: "Manual de l'automarginació", extracte del preàmbul de la primera edició: És automarginat tota aquella persona que no s'adapta, ja sigui per la seva pròpia voluntat com per la seva incompetència, malgrat els inconvenients que els reporten les herències cromosòmiques o genètiques que pugui arrossegar a través dels temps i de les generacions precedents.

CLON II: Article primer: Per aconseguir una bona automarginació no és necessari fer una lectura prèvia d'aquest manual. Hom pot automarginar-se sense cap mena de consciència ni estudi anterior...

CLON I (*al CLON II*): Em permetes CLON II? (*Cordialment al públic:*) Senyores i senyors, podríem afegir que nosaltres dos ens vam automarginar voluntàriament ja fa temps, i cadascú per la seva banda, i això que en aquells moments no coneixíem l'existència d'aquest manual... És a dir, som marginats autodidactes.

CLON II: Perquè en aquella època encara no estava editat el manual...

METGE (*crident*): Senyors Clons, supeditin-se a la lectura, si us plau!

CLON I (*amable al CLON II*): Bé, si vols puc continuar.

CLON II: Endavant company clon, no faltaria més!

CLON I (*agafa el llibre del faristol i a la manera de "la parte contratante de la primera parte..." con feia el Grouxo Marx a "Una nit a l'òpera" i n'estripa algunes pàgines.*) Aquesta part ja forma part d'una altra part... I aquesta altra part també forma part d'una altra part...

CLON II (*el talla i el sacseja*): Ei! Deixa el marxisme pallasso... que no és això... canvia de disc home... (*Foten-se'n i imitant el Grouxo li agafa el llibre i li arranca una altra pàgina:*)
La parte contratante de la primera parte...

CLON I (*estranyat*): Marxisme? (*Reaccionant i anant a buscar el punt en el faristol.*)
Perdó... això... Article segon: l'automarginació es pot aconseguir individual i col·lectivament.

CLON II: Article segon, apartat A: l'automarginació individual és aquella que aconseguix l'individu que s'ha aïllat per la seva pròpia voluntat. En el pitjor dels casos aquesta automarginació pot ser compartida pel cònjuge o parella de fet corresponent, sempre i quan, es guardin les formes que la institució i el contracte matrimonial estableix diferencialment en cada nucli social.

CLON I: Article segon, apartat B: l'automarginació col·lectiva és aquella que es realitza en conjunt, en grups més o menys nombrosos, fins i tot, nacionals, ètnics o racials, i es caracteritza per no tenir responsables directes que donin la cara. La responsabilitat és col·lectiva. En alguns moments de la història de la humanitat s'ha considerat que l'automarginació col·lectiva havia estat la praxi de determinades ideologies...

METGE (*interrompent clínicament, graciós*): Senyors, ja em perdonaran per aquesta nova interrupció, però només els voldria recordar pel seu general coneixement alguns moments claus de la història com han estat per exemple, els moviments revolucionaris clàssics, els contraculturals, els hippies, els existencialistes, els religiosos, els radicalismes conseqüents, els fanàtics irreconciliables, etc, etc... No cal citar-ne més. Però per no fer excessiva demagògia, callaré. Bé, companys Clons, podeu continuar...

CLON I: Article tercer: una condició bàsica per automargar-se és l'econòmica.

CLON II: Poden automargar-se els rics i els pobres, però en ambdós casos, els serà necessari arruïnar-se totalment abans d'iniciar el procés...

CLON I: Amb aquesta finalitat hi haurà en tota societat ben organitzada, organismes

oficials que s'encarregaran de buidar adequadament les butxaques dels ciutadans respectables.

METGE (*interrompent bruscament*): Senyors Clons! No cal llegir la lletra menuda!
Endavant, i sense entretenir-se!

CLON II: Article quart: Com iniciar l'automarginació.

CLON I: L'automarginació comença per un mateix, a diferència del menysteniment que sempre el comencen els altres, o dit d'una altra manera, són aquests altres els que comencen amb la marginació dels uns, i lògicament és un mateix qui ha de començar a automarginar-se.

CLON II (*al CLON I*): Per exemple, si jo no et faig cas, et margino?

CLON I: I si tu passes del que jo t'estic dient, t'automargines...

METGE (*conciliador i falsament paternal però a punt d'esclatar*): Si us plau senyors Clons, facin el favor de no distreure's més amb els seus problemes personals i anar directament al gra. (*Cridant:*) A ningú l'interessen els vostres problemes domèstics. (*Durament:*) Prosseguim amb la lectura.

Mentre, es va fent un fosc progressiu.

CLON I: Sí, senyor!

CLON II: Sí, senyor!

Quadre XVIII

Off: (La clau del Clown.)

Entra una música i els dos CLONS comencen a cantar.

Cançó dels Clons

CLON I i II: La clau del clown,
 és fer el que li plau.
 Si fa sol com si plou
 el clown fa el que vol.
 El clon que neix clown,
 fins no vol el que li plau.
 I si els clowns són clons
 fins el món els troba bons!

Els dos CLONS riuen i s'enjogassen.

METGE (*durament*): Facin el favor d'acabar amb la cançoneta si pot ser i continuïn si us plau amb la lectura que havien començat... després podran anar-se'n. Gràcies.

Els CLONS continuen jugant sense fer cas de l'advertència del METGE.

CLON I: La clau del clown,
 és fer el que li plau.
CLON II: Si fa sol com si plou

el clown fa el que vol.

CLON I: El clon que neix clown,
fins no vol el que li plau.

CLON II: I si els clowns són clons
fins el món els troba bons!

METGE(*crispat*): Prou! He dit que prou! Infermera! Infermera! Infermera!

*Entra la INFERMERA, fa l'acció del SILENCI DE LA INFERMERA i després
acompanya als Clons als seus respectius llits. Seguidament dona pas al CONDUCTOR,
al SANITARI i als VISITADORS 1 i 2 que s'aniran incorporant al so de la música, que
canviarà de ser "hot" com la del SILENCI a una música per a la cloenda que pot ser
del tipus RAP.*

Quadre XIX

Off: (La clowenda.)

METGE: Senyores i senyors, i tot acabant amb aquesta presentació, cal que escoltin aquests dos treballadors del Centre, perquè vegin l'eficàcia dels nostres tractaments i així podran comprovar d'aquí a breus moments, que aquestes persones que vostès tenen al seu davant no són més que una mostra palpable de la nostra capacitat de restauració. Escoltin-los!

Sona la música.

El Rap de la Clowenda

CONDUCTOR:	Jo de jove era revolucionari
SANITARI:	I ara que ja soc ric poc contestatari
VISITADOR 1:	Vaig passar prou gana quan jo era ben petit
VISITADOR 2:	I gens no em va agradar així haver patit
CONDUCTOR:	Jo de jove era revolucionari
SANITARI:	I ara que ja soc ric poc contestatari
VISITADOR 1:	Vaig passar prou gana

quan jo era ben petit
VISITADOR 2: I gens no em va agradar
així haver patit

El METGE s'afegeix al rap forçant a la INFERMERA, perquè també s'hi incorpori.

INFERMERA: Amb tots aquests homes
i així poder surar,
la gran creu del penquis
he hagut jo de portar.

METGE: I aquesta Infermera,
que està força bona
no ha estat la primera,
tampoc la segona.

CONDUCTOR: Jo de jove era
revolucionari

SANITARI: I ara que ja soc ric
poc contestatari

VISITADOR 1: Vaig passar prou gana
quan jo era ben petit

VISITADOR 2: I gens no em va agradar
així haver patit

METGE: El que diu qualsevol,
que els traiem la raó,
no és més que un gran dol

i una exageració.

INFERMERA: Cap dona no ha d'anar
a dins d'aquest Centre
cap home hi trobarà,
per poder pretendre.

CONDUCTOR: Jo de jove era
revolucionari

SANITARI: I ara que ja soc ric
poc contestatari

VISITADOR 1: Vaig passar prou gana
quan jo era ben petit

VISITADOR 2: I gens no em va agradar
així haver patit

S'anirà repetint el RAP mentre sonarà una veu en off per la megafonia mentre els personatges aniran cantant i ballant per l'escena. En la coreografia d'aquest RAP s'hi afegiran tots els altres personatges que hauran intervingut i que també aniran surtin a escena i s'aniran incorporant al ball. Mentre, l'UN i l' ALTRE s'aniran vestint de carrer i preparant la maleta per anar-se'n.

Quadre XX

(L'off en off.)

Off: Senyores i senyors, des de la direcció mundial dels centres de recuperació, els donem les gràcies per haver-nos visitat, i un cop més, els ho agraïm, i els emplacem fins a la propera visita, en la que els mostrarem a més dels nostres últims avenços en la rehabilitació, els nous sistemes que estem experimentant, del tot infal·libles, per a l'extermini definitiu de qualsevol reducte orgànic d'ideologies passades. Molt bona nit a tothom, i com sempre, els saludem i els desitgem, a partir d'ara i per sempre més, una bona immunitat mental i un ben plaent, gran, i amorf futur, a més de desitjar-los-hi a tots vostès, com sempre ho hem fet, una perfecta vacuïtat ideològica, neta de tota contaminació interna o aliena. Repetim, molt bona nit a tothom! Bona nit!

L'UN i l'ALTRE que ja han acabat de fer la maleta s'agafen de la mà amb la INFERMERA que els ha anat a buscar quan ha acabat de cantar el RAP. Aleshores tots tres es barregen per entremig de la resta dels personatges que han intervingut a l'obra i que encara estan ballant, i tots aniran fent mutis. Continuarà sonant la música que anirà barrejant-se amb la sirena de l'ambulància que arriba. La música anirà minvant, al temps que la sirena i els llums intermitents de l'ambulància aniran en augment fins que al cap d'uns instants tot de cop quedaran tallades fent-se el silenci i el fosc total.